

<http://hallofpeople.com/gr/bio/Eminescu.php>

ΜΙΧΑΙ ΕΜΙΝΕΣΚΟΥ

ποιήματα

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Σαν παραμύθι ζούσε εδώ
σαν τα ψηλά τα όρη
από βασιλική γενιά
μια πανωραία κόρη.

Κι ήταν μονάχη στους γονείς
περήφανη, όλο χάρη
μες στους αγίους Παναγιά
μες στ' άστρα το φεγγάρι.

Μέσα από θόλους σκιερούς
το βήμα της πηγαίνει
στου παραθύρου την γωνιά
ο Αυγερινός προσμένει.

Τον βλέπει στον ορίζοντα
Λαμπρός να ξεκινάει
στους δρόμους τους αεικίνητους
καράβια μαύρα πάει.

Θωρεί τον μια θωρεί τον δυο
με πόθο τον ζητάει
τόσο καιρό πού την θωρεί
την κόρη αγαπάει.

Και μέσα στους αγκώνες της
τους κρόταφούς της βάζει
Ο πόθος της και η καρδιά

και η ψυχή ρεμβάζει.
Πιο δυνατά κάθε βραδιά
το φως του λαμπαδιάζει
Στην σκιά του μαύρου πύργου της
η κόρη τον κοιτάζει.

Στα ίχνη των βημάτων της
στην κάμαρά της μπαίνει
με σπίθες που φεγγοβολούν
φλόγας πλεμάτη υφαίνει.

Όταν στην κλίνη έρχεται
Την νιά για να κοιμήσει
Της δίνει χάδι απαλό
Τα βλέφαρα να κλείσει.

Καθρέπτη αντιφέγγισμα
το σώμα της σκεπάζει
τα μάτια της σαν πάλλονται

η όψη της αλλάζει.

Χαμογελώντας τον κοιτά
πώς τρέμει στο γυαλί της
στο όνειρο την ακολουθεί
να δέσει στην ψυχή της.

Στον ύπνο της μιλώντας του
στενάζει η κοπέλα
«Της νύχτας γλυκέ αφέντη μου!
γιατί δεν έρχεσαι; Έλα!»

Μετάφραση: Ρίτα Μπούμη - Παπά

**ΤΙ ΣΟΥ ΕΥΧΟΜΑΙ ΕΓΩ
ΓΛΥΚΙΑ ΜΟΥ ΡΟΥΜΑΝΙΑ,**

Τι σου εύχομαι εγώ γλυκιά μου Ρουμανία,
νεαρή νυφούλα, μάνα αγαπητή!
Πάντα αδερφωμένα ας ζούνε τα παιδιά σου
σαν της νύχτας τ' άστρα, της μέρας την αυγή!

Σε ζωή αιώνια, δόξες να χαρώ,
όπλα με δυνάμεις, Ρουμάνικη ψυχή
Όνειρο ανδρείας, καύχημα, περηφάνια
Γλυκιά μου Ρουμανία αυτή είναι η ευχή!

ΚΙ ΟΤΑΝ...

Και όταν τα κλαδιά χτυπούν το τζάμι μου
Και σειόνται οι λεύκες έξω
Αισθάνομαι ότι σε έχω μες το μυαλό μου
Και πως σιγανά σε πλησιάζω.

Κι όταν τα αστέρια στη λίμνη πέφτουνε
Βαθεία φωτίζοντάς τη,
Νιώθω τον πόνο μου να γαληνεύει
Το νου να καθαρίζει.

Κι όταν τα αστέρια φεύγουνε
Φανερώνοντας το φως του φεγγαριού,
Είναι σαν οι σκέψεις μου να με οδηγούν
Παντοτινά σε εσένα.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΟΝΥΣΗ

Αν ήμουνα ποντίκι ,
ω Κύριε των ουρανών ,
θά'χα , αν όχι άλλο ,
τουλάχιστο μια γούνα,
θα 'τρωγα τα βιβλία μου ,
θα μούτζωνα την παγωνιά...
Θα μου'ταν έξοχος μεζές
ένα κομμάτι Ομήρου,
στον τοίχο η τρύπα ανάκτορο ,
και σύζυγος μια ζωγραφιά .